

POSTANOWIENIE

29 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 29 stycznia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku E.M.

z udziałem J.M.

o rozgraniczenie,

na skutek skargi kasacyjnej E.M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z 28 czerwca 2024 r., II Ca 933/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od E.M. na rzecz J.M. 360 (trzysta sześćdziesiąt)
złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[J.T.]

UZASADNIENIE

Wnioskodawca [...] wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim wydanego na skutek apelacji uczestnika J.M. od postanowienia Sądu pierwszej instancji w sprawie o rozgraniczenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi, mającą wynikać z dwóch powodów.

Po pierwsze, wnioskodawca stwierdził, że „Sąd II instancji dopuścił się kwalifikowanego naruszenia przepisów procedury cywilnej, tj. art. 378 § 1 kpc poprzez wyjście przez sąd drugiej instancji poza granice apelacji i zezwolenie na dokonanie modyfikacji apelacji co do przedmiotu zaskarżenia po upływie ustawowego terminu na złożenie apelacji” (s. 6 skargi). Wątek ten nie został dalej rozwinięty.

Po drugie, w ocenie skarżącego w sprawie doszło do naruszenia art. 153 k.c. Rozgraniczenia należało bowiem dokonać na podstawie art. 153 *in fine* k.c. (według kryterium „wszelkich okoliczności”), gdyż – wbrew stanowisku Sądu Okręgowego – w stosunkach sąsiedzkich nie istniał ostatni stan spokojnego posiadania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (zob. postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności

skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Argumentacja skarżącego nie przekonuje o wystąpieniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Odnosnie do pierwszego z poruszonych przez wnioskodawcę wniosków należy wskazać, że w sprawie nie wskazano na naruszenie art. 13 § 2 w zw. z art. 378 § 1 k.p.c., lecz jedynie na art. 378 § 1 k.p.c. Tymczasem przepis ten nie znajduje samodzielnego zastosowania w postępowaniu nieprocesowym. Brak przywołania wszystkich przepisów, które składają się na normę postępowania naruszoną przez sąd drugiej instancji, uniemożliwia uznanie danego zarzutu za skuteczny. Dotyczy to także art. 13 § 2 k.p.c. (zob. postanowienia SN z 18 stycznia 2017 r., V CSK 205/16, z 14 października 2024 r., I CSK 2784/23, a także z 6 grudnia 2024 r., II CSKP 2181/22). Rolą Sądu Najwyższego nie jest bowiem uzupełnianie zarzutów kasacyjnych o przepisy pominięte przez uczestnika postępowania (zob. postanowienie SN z 4 lipca 2024 r., II CSKP 1989/22).

Niezależnie od powyższego podkreślenia wymaga, że skarżący nie wyjaśnił, na czym konkretnie miało polegać wyjście poza granice apelacji ani z czym dokładnie wiąże on twierdzenia o zezwoleniu uczestnikowi przez Sąd Okręgowy na modyfikację apelacji po terminie. Sąd Najwyższy nie może przy tym poszukiwać argumentacji w ww. przedmiocie za skarżącego, lecz musi poprzestać na roli organu oceniającego zasadność racji przedstawionych przez uczestników postępowania pozostających w sporze sądowym.

Drugi z nakreślonych przez skarżącego wątków również nie świadczy o wystąpieniu przyczyny kasacyjnej unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wywód skarżącego nie przekonuje, by zastosowane przez Sąd Okręgowy kryterium rozgraniczenia w postaci ostatniego spokojnego stanu posiadania było nieadekwatne do stanu sprawy, a ponadto w stopniu świadczącym o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. Skarżący powołuje się w tej kwestii na opinie biegłych sądowych. Rzecz jednak w tym, że dowód z opinii biegłego służy

ustaleniu faktów, a nie ich kwalifikacji prawnej. To sąd powinien ocenić, czy w ustalonym sprawie stanie faktycznym zachodzą podstawy do zastosowania określonych norm prawa materialnego, w tym przypadku wynikających z art. 153 k.c. Tak właśnie *in casu* uczynił Sąd Okręgowy, a jego ocena – skrupulatna i szczegółowo uzasadniona – nie została wzruszona przez wywody skarżącego w stopniu, który pozwalałby na przyjęcie, że wywiedziona w sprawie skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono mając na względzie sporne interesy uczestników, ich wysokość ustalając na podstawie § 5 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł]